

EFENDİLER

Bugün 28 Ekim 1923

"Efendiler Yarın Cumhuriyeti İlan Edeceğiz"!

Gözümdeki bir damla yaş daha yere düşmeden, yanaklarımdan süzülürken aklıma gelenler, hatıralar...

O günlerde bunun benzeri pek çok hikâye vardı elbet. Ama her hikâye tek ve biricikti.

3 yıl 3 ay 21 gün

31 bin şehit

Ve ben Fevzi Çakmak, bu akşam bu masada yarın Cumhuriyet'in ilan edileceğini duydum amma. Ya Zehra... Ya Ahmetler, Hüseyinler. Onlar da duydu.

...

Biz de duyuyorduk bir şeyler.

Tarih 1918'i gösterirken Mondros Ateşkes Antlaşması'yla el konulmuştu her şeyimize. Ve bu antlaşmadan kısa bir süre sonra onun adını duymaya başladık. Ondan bahseder olmuştu herkes. Korkusuzdu, cesurdu. Anadolu'ya geliyordu. Samsun'dan çıkmıştı yola.

Amasyalıyım ben ve onu görmek bana nasip olacaktı. Sarı saçlı, mavi gözlü, vatanımı korumak isteyen bir adam. Bizlere milli bilincin uyanması gerektiğini söyledi.

Ah o mavi gözler, kıştan sonra gelecek bahar gibiydi. O gün, o kürsüden bize seslenen koca yürekli adam sayesinde kadın erkek, çoluk çocuk son kalan gücümüzle yeniden cesaretlendik.

Ondan haber beklemeliymişiz. Daha gidecek çok yolu, sesleneceği çok insan vardı. Gözlerindeki ışıktan, sesindeki cesarettten anladım. Anladık.

Ben Zehra. Yeni evlenmiştim. Bu durum ne kocamın Kuvayı Milliye'ye katılmasına engeldi ne de benim cephe gerisinde askerimize yardım etmeme.

Mücadele başlamıştı. Ve ben olmak istediğim yerdeydim. Günlerce, haftalarca erzak taşıdık cepheye. Yaralılara yardım ettik. Ne eksikse, nerede ihtiyaç varsa oraya koştuk.

Ama o gün koşamadım. Tek hatırladığım bir an her tarafın karardığı. Şifa çadırında bir köşede yatarken buldum kendimi. Hemşire geldi yanıma. Şefkatle dokundu bana. Gebeymişim. Bir evladım olacakmış.

“Anne olacaksın” dedi bana. Sevinmeli miyim, üzülmeli miyim bilemedim. Dinlenmeliymişim. Vatan elden giderken mi?

Hangi duyguyu yaşayacağımı şaşırarak dalmışım gene uykuya. Sabah olduğunda ne iş varsa, ne eksikse yapmaya devam ettim. Birkaç hafta sonra batı cephesinde ihtiyaç olduğunu duyduk. Oraya gittik. Geçtiğimiz yollar, kasabalar hayalet şehir gibiydi. Kimsecikler yoktu ortalıkta. Birden karşımıza dilini bilmediğimiz askerler çıktı. Korktuk tabi. O ana dair hatırladığım çok az şey var. Nasıl ölmediğime hayret ediyorum. Köyde kalan tek tük insan yardım çağırmış, düşman askerlerinin yolumuzu kestiğini görünce. Arka arkaya duyduğum silah seslerinden başka aklımda kalan bir şey olmamış. Bebeğimi kaybettim bu çatışmada. Kendime gelmem bir ay kadar sürdü. İyi olduğumda cephedeki görevime geri döndüm. Gene böyle kendimden geçmiş bir şekilde çalışırken yaşlı bir amca geldi yanıma. “Dikkatli ol kızım” dedi ve gitti. Anlamadım. Yürümeye devam ettim. Bugün çok işim vardı. Belki akşama şifa çadırına uğrarım diye düşünmüştüm ki Fatma Hanım’ın sesini duydum. Kara Fatma diye bilir herkes onu burada. Elinden her iş gelir. Aşçılık, hastabakıcılık, hemşirelik...

“Çok işim var Zehra bugün. Gel bana yardım et” dedi. Ne diyeyim? Gittim tabi. Hastaların ilaçlarını verdim. Yaralarını sardım. Dertlerini dinledim. Söyledikleri türkülere eşlik ettim. Özlem kokan türküler...

Bir an nerede olduğumu, nereden geldiğimi unutmuşum. Benim için sadece şu an vardı. Ve o son ışık. Ardından kulakları sağır edecek o ses. Bu hayatta aldığım son nefes.

Savaşta hastaneler bombalanmaz. Bombaladılar.

Ve ben dünyaya gözlerimi kapatırken, vatanımın gözlerinin hep maviyi göreceğinden emindim.

Ben Zehra. Amasyalı Zehra.

Vatan sağ olsun.

...

Fevzi Paşa boğazında düğümlenen onca hatıra ile son lokmasını yutmuştu.

Yarın yepyeni bir gün başlayacaktı bu topraklarda. Yüzlerce yıl sürecek.

İyi ki Cumhuriyet, iyi ki yüz yaşındasın.

Selma Betül řahin

Bařakřehir Birey Okulları - 5B Sınıfı

No: 23088

řeyma řAHİN: 0541 208 86 91

KÖSTEKLİ SAAT

Aralığın son günleriydi. Kar kendini göstermiş, böyle yağarsa akşama kalmaz her yer bembeyaz olacak gibiydi. Biz de ailecek köye gelmiştik. Annem soba başında kestaneleri pişiriyor, babam da bir yandan sobanın yanına odun yığıyordu, kardeşim ise oyuncakları ile oynuyordu. Herkes bir işle meşgulken ben ise pencere kenarında salep içiyor ve yer yüzüne düşen kar tanelerini izliyordum. Birden cama bir kar topu fırlatıldı. Pencereyi açtığımda arkadaşlarımı gördüm. Büşra" Elif hadi gel ağaç eve gidelim" dedi ve ardından Rıza" biraz acele et kar şiddetlenirse gitmemiz zor olur" dedi. Ben" tamam siz gidin hemen geliyorum" dedim. Büşra'nın elindeki poşet dikkatimi çekmişti ve bakışlarımdan anlamış olmalı ki "merak etme ağaç evde göstereceğim" dedi.

Tam çıkarken annem elinde sarılı bir tabakla geldi ve" al kızım bu kestaneleri, ağaç evde sıcak sıcak yersiniz" dedi. Anneme sıkıca sarıldıktan sonra yola koyulmuştum ağaç eve vardığımda dikkatimi ilk çeken şey, masanın üstündeki bir tabak havuçlu kekti. Büşra'nın sürprizi buymuş. O sırada Kemal" Elif o elindeki ne?" diye sordu, bende" kestane" dedim. Rıza "bunlar sıcak" dedi bende" evet, annem hemen sobanın üstünden verdi" dedim. Büşra kestaneleri de masaya koydu sandalyelerimize oturduk yemeğe başlamıştık Büşra her zamanki gibi saçlarını topuz yaptı yemek yerken böyle yapardı. Ben dahil herkes kestanelerden yiyorduk. Birden bir ses duydum ve pencereye yöneldim ama bir şey göremedim. Masaya döndüğümde Büşra ile Kemal son kalan keki yemek için taş kağıt makas oynuyorlardı.

Tekrar bir ses duydum ve pencereye yöneldiğimde ağaçların arasında gezinen siyah pelerinli birini gördüm ve arkadaşlarıma sessiz olmalarını söyledim. Rıza korkusundan masanın altına saklanmıştı. Merdivenlerden yavaşça ve sessizce indik sonra hızlıca koşmaya başladık ama ben biraz sonra takılıp düştüm ve arkadaşlarıma seslendim, fakat beni duymadılar. Siyah pelerinli kişi yanıma yaklaşıp kalkmamda yardımcı oldu. Ben çok korkmuştum ama o kişinin yüzünde bir tebessüm vardı. Ben" teşekkür ederim" dedim o da "önemli değil, iyi misin yavrum" dedi "evet, ben Elif" diye başladım ve "ya sizin isminiz ne? diye sordum. Bu soğukta ormanda ne yapıyorsunuz? Ayrıca üstünüze giydiğiniz bu siyah pelerin çok ilginçmiş" dedim. O" benim ismim Nuray, kestane toplarken köstekli saatimi düşürmüşüm onu arıyordum ve bu kıyafeti de üşütüp hasta olmamak için giyindim." dedi ve o sırada arkadaşlarım yanımıza geldi. Rıza "Nuray teyze sen ne yapıyorsun burada ve üstündeki pelerinde masal karakterini anımsatmış" dedi ve güldü. Kemal "onu tanıyor musun" dedi Rıza "tabii ki tanıyorum yanımızdaki evde yaşıyor. Ben "arkadaşlar, Nuray teyze kestane toplarken köstekli saatini düşürmüş gelin hep beraber arayalım" dedim. Bakmadığımız yer kalmamıştı ama bulamamıştık ta ki Rıza" buldum!" diyene kadar. Kemal" bakabilir miyim?" dedi ve Nuray teyze onayladı. Kemal" vay eski görünüyor ama çok güzel dedi.

Atatürk de bu saati Mehmet dedeme hediye etmiş ve bu saat bana miras kaldı. Nuray teyzenin anlattıklarını dinleyince ağızımız açık kalmıştı. Hepimiz saati elimize alıp yakından bakmak istemiştik. Saati elime aldığımda bunun bir zamanlar Atatürk'e ait olduğunu bilmek beni çok etkilemişti. Rıza "vay canına dedeniz çok şanslıymış" dedi. Kemal kurtuluş savaşı hakkında bahseder misiniz?" dedi Nuray teyze" tabii ki bahsederim" dedi ve başladı "Atatürk Samsun'a çıktığında Anadolu'nun her yeri işgal altındaydı.

Atatürk Sivas ve Erzurum Kongresinden sonra Ankara'ya gelerek 23 Nisan 1920'de Türk milleti ile Büyük Millet Meclisi kurdu. Millet Meclisi başkanı olan Atatürk Kurtuluş Savaşı mücadelesinin lideri seçildi. Atamız ve askerlerimiz bizim için, vatan için, gelecek için, Türkiye için savaştılar. Onlar asla pes etmediler, hiçbir zaman korkmadılar canlarını bizim için verdiler ve Cumhuriyeti ilan ettiler. Peki ne demek Cumhuriyet çocuklar?" der demez Kemal "halkın söz hakkına sahip olmasına, devleti yöneten kişilerin halk tarafından seçilmesine denir" dedi. Rıza "Egemenliğin kayıtsız şartsız milletin elinde olması." dedi. Nuray teyze "aferin çocuklar başka bir gün de Milli Mücadele ve Kurtuluş Savaşından, Cumhuriyet ilan edilirken yaşanan zorluklardan bahsedirim" biz kendimizi Nuray teyzenin konuşmasına o kadar kaptırmıştık ki annemin geldiğini bile fark etmemiştik. Annem "size seslendim ama duymadınız sohbetinize evde devam edersiniz size salepte yaparım hem sobada yanıyor."

AZRA MERVE ÜLKER

TRABZON İLKE BİREY İLKÖĞRETİMİ

7-A NO 21337

VELİ ADI: MİRAÇ ÜLKER

TEL NO: 541 833 9346

CUMHURİYET VE ELİF

Yıl 1919... Ülkemizin her şehriden akın akın Kurtuluş savaşı için erkekler ailelerine veda edip belki de dönmek üzere savaş için yola çıktılar. İşte onlardan biri de benim babamdı, yeşil gözlü, uzun boylu, güçlü Mehmet Çavuş. Ben Elif yaşı sekiz babamın arkasından su döküp döktüğüm gözyaşlarını hiç unutmadım ama içimde hissettiğim gururu da tarif edemezdim.

Annem, babaannem, dedem ve ben Afyon'un Bayat ilçesinde türlü sıkıntılar çekerek babamdan bir haber alma ümidiyle geçirdik yıllarımızı. Kimi zaman bir arkadaşının vefat haberini aldık, her Mehmet'in babam olduğu korkusuyla yaşadık tam üç yıl. Babaannem ve dedem ağır hastalıklar geçirdi imkânsızlar içinde tedavi olamadılar ve her gece dua ettiler oğlumuzu dünya gözüyle bir daha görmeden alma canımızı diye. Ben yiyebileyim diye aç uyudukları geceler oldu, zaten elimizde olan erzakın yarısını savaş bölgesine göndermiştik keşke hepsini alsalardı. Her şehit haberinde bütün evlerde ölüm sessizliği, acı, bir daha asla eskisi gibi gülemeyecek yaşamayacak annelerin, evlatların, eşlerin acı her yanımızı sarardı. Babamın yüzünü siyah beyaz bir fotoğraftan hatırlayabiliyordum artık. Her gece düşünüyordum acaba ne yapıyordu şimdi uyuyabiliyor muydu? Uykusuz geceler geçirdik aklımız hep savaş meydanındaydı yokluk içindeydik ama gururluyduk ne olursa olsun Vatan sağ olsun dedik hep.

Aylardan Kasım ayaz bir kış günü haber geldi geri dönüyorlarmış, benim kahramanım yeşil gözlü babam da gelecek miydi acaba? Korku ve heyecanı iç içe hiç o günler kadar hissetmedim ömrüm boyunca. Annem dedi ki; gelecek Elif'im inan bana. Gece yarısı kapı çalındı işte gelmişti gittiği halinden eser kalmasa da yeşil gözlü babam karşımdaydı, yüzünü sadece fotoğraftan hatırladığım babam yorgun ama dimdik karşımdaydı. Ne yapacağımı bilemeden öylece kalakalmıştım. Koş dedi annem, koş sarıl babana hayatımın en güzel kavuşması en gururlu anı... Baba böylemi kokardı, baba evladına sarıldığında çok mu güçlü olurdu evladı? Evet dünyanın en huzurlu ve güvenli yerindeydim, babamın kollarında...

Günlerce sohbet ettik, babamı dinledik, herkes ziyaretine geliyordu babamı, o da uzun uzun anlatıyordu yaşadıkları zorlukları aklım almıyordu, sonra bir akşam herkes çekildiğinde sobanın kenarında otururken beni dizlerine yatırdı babam. Saçlarımı okşayarak en çok beni özlediğini ve bana kavuşmanın hayalinin onu ayakta tuttuğunu anlattı. Konuşmasının sonunda Elif dedi; biz anlattığım ve anlatamadığım bir sürü zorlukla mücadele ettik, yanımda pek çok arkadaşımı şehit verdik, onların da çocukları vardı biz bu vatan için gözümüzü kırpmadan mücadele ettik. Senden isteğim şudur bu vatanın bir karış toprağı için mücadele eden şehit düşen arkadaşlarım ve çocukları için bu vatan için faydalı olmalısın okumalısın, elinden gelenin hep fazlasını yapmalısın baban olarak en büyük isteğim budur senden dedi.

Babamın sözleri aklımdan hiç çıkmadı, onun elinden tutup yürüdüğüm yollarda kasabadaki insanların nasıl saygıyla selam verip hal hatır sorduklarını gördüm, babama ve bu vatana yakışır biz Türk kızı olacak ve ülkeme evlatlarına faydalı olacaktım.

Babamla birlikte geçirdiğimiz aylardan sonra 29 Ekim 1923’de Cumhuriyeti ilan etti Mustafa Kemal Paşa dediler. “CUMHURİYET” ne demektir? Ne olacaktı şimdi? 12 yaşındaydım artık büyümüş ve etrafımda olup biteni daha iyi anlayabilen bir kız çocuğuydum. Mustafa Kemal Paşa Türkiye Cumhuriyeti’nin ilk Cumhurbaşkanı olmuştu. Çoğunluk sevinçle karşılarken bir kısım insan Padişahlara bile verilmeyen bu yetkiyi eleştiriyordu ne olacaktı Cumhurbaşkanı olunca? Olanı biteni daha iyi anladığımı düşünsem de Cumhuriyetin hayatımı nasıl değiştireceğini hayal dahi edemezdim.

Ailemin benim okumam için yaptığı fedakârlıkların yanı sıra bize tanınan haklar sayesinde hep hayal kurdum yıllarca kahraman babamın bu ülke için yaptıklarını düşününce bende bir şeyler yapmalıyım ve memleketime faydalı olmalıydım dedim hep. Latin alfabesinin kabul edilmesiyle birlikte onu öğreten olmayı pırıl pırıl çocuklar yetiştirmeyi çok istedim.

Nihayet Köy Muallim Mektebine girmiş artık ailemin benimle gurur duyacakları eğitimime başlamıştım. Okulumu başarıyla tamamladıktan sonra içimdeki tarif edilemez heyecanla mesleğime başlamak istiyordum. Kim bilir hangi çocukların hayatını değiştirecektim, kim bilir benim yetiştirdiğim çocuklar sonra nerelerde kimlerin hayatına dokunacaktı bunu düşünmek beni öyle mutlu ediyordu ki tarifi mümkün değil.

İşte biliyordum artık neydi Cumhuriyet: kimsesizlerin sahibiydi, eşitlikti... Köydeki Elif ile şehirdeki Ayşe aynı haklara sahipti, hiçbir zümrenin sınıf ayrıcalığı yoktu, meğer Atatürk yüzyıllardır savaş kaybeden fakir halkına en büyük armağanı Cumhuriyetle vermiş artık halkına kendini yönetenleri kendisi seçme hakkı vermişti.

Ben Elif öğretmen, artık bir soyadım var Elif Öztürk. Mustafa Kemal Atatürk’ün çıkarmış olduğu soyadı kanunu ile hepimizin bir soyadı var artık. Yeşil gözlü babamın ve fedakar annemin gurur dolu bakışlarıyla çıkıyorum evimden çocuklarıma koşuyorum. Her gün gözleri ışıltılı beni dinleyen çocuklarımla geleceğe daha umutla bakıyor ve kendimi her geçen gün daha güçlü hissediyorum. Memleketim olan Afyon’da geleceğin öğretmenlerini, doktorlarını ve umutlarını yetiştiriyorum.

Bugün Cumhuriyetimizin 100. yılını kutlarken ben hasta yatağında ölümü bekleyen bir öğretmenim artık. Bütün dünya çocukları için Yaşasın CUMHURİYET...

ÖĞRENCİNİN ADI SOYADI: ÖYKÜ ÖZTÜRK

OKULU: ÖZEL ÜMRANİYE BİREY ORTAOKULU

SINIFI:7/C

VELİ AD SOYAD: FATMA ÖZTÜRK

VELİ NO: 553 351 37 10